

Az álomvilág

Általános iskolás koromban álomvilágban éltem, úgy hívtam fel magamra a figyelmet, hogy a „Sötét láng mesterének” neveztem magam.

Azt képzeltem, hogy szupererővel rendelkezek. Amúgy engem Kiss Károlynak hívnak. De azok az idők elmúltak, és felhagytam a Sötét láng mesterével, amikor a középiskolában elsőéves lettem.

Az új iskolámban (*nyolcosztályos gimnázium, fiatalabbak is járnak oda*) az első nap észrevettem, hogy valaki figyel de nem foglalkoztam vele. Első óra után odajött hozzám, és valamiféle „Mindent látó szemről” beszélt. Egyből rájöttem, hogy ugyanolyan világban él, mint én általánosban, olyan világban, amiről azt hittem, már magam mögött hagytam. Igaz, már az is árulkodó volt, hogy a jobb szemét letakarta egy szemfedővel, és egy sárga kontaktlencsét hordott alatta.

Elmondta, hogy őt Nagy Juliannának hívják.

- Az én nevem Nagy Julianna, a Mindent látó szem hordozója.
- Engem Kiss Károlynak - válaszoltam egyszerűen.
- Te vagy a Sötét láng mestere? - kérdezte elszántan.
- Te amúgy hol születtél? - kérdeztem gyorsan témát váltva.
- Én több ezer fényévre innen egy kis falu egyik házában - mondta.
- Öööm...Oké. Én Tiszacsécsén - válaszoltam összezavarodva. - Pár héttel később az iskolába tartottam, amikor megállt mellettünk egy motoros, és azt mondta büszkén, a motorjával szavak nélkül is dicsekedve Juliannának:

- Elvigyelek egy körre?
- Értékelem az igyekezeted kedves idegen, de boldogulok - mondta.

És aztán elhajtott a motoros.

Sok mindent nem értek Juliannában például azt, hogy csatákat képzél el, „misztikus lényeket” lát, de amúgy kedves, jólelkű... és kell valaki mellé.

- Hétfvégén elmehetnénk valahová, ha van kedved - mondtam így neki magabiztosan.
- Menjünk az Óriás bokrok birodalmába, meglesni néhány repülő szörnyet! - jött a meglepő válasz.

Pár percig gondolkoztam.

– Akkor az erdőre gondoltál? – kérdeztem elmélkedve.

– Igen! – kiáltott.

Nagy nehezen eljött a hétvége, és elmentem hozzá. Becsengettem de senki és semmi. Pár perc múlva nyílik az ajtó, és egy általános iskolás lány áll az ajtónál, és annyit kérdezett:

– Te ki vagy? Mért jöttél?

– Itthon van Julianna?

– Attól függ, hogy te ki vagy! Mit akarsz az én nővéremtől?

– Az egyik osztálytársa vagyok, és az erdőbe megyünk.

– Nővérkém! Itt van egy vadbarom!

– Megyek, csak adj egy percet! – kiáltotta valaki bentről. Szerencsére Julianna volt az.

Beértünk az erdőbe, és meglátott Julianna egy pillangót.

– Azta! Az egy szárnyas apró szörny! – kiáltott fel Julianna.

– Az egy pillangó, nővérkém – mondta a testvére, aki nagy meglepetésemre és bánatomra velünk jött. Szóvá is tettem azonnal.

– Nem értem hogy miért jöttél velünk...Bocs, de nem tudom a neved.

– Az én nevem Nagy Liliom. És azért jöttem én is veletek, hogy ne csinálj *olyat*.

– Milyet? – kérdeztem bizonytalanul. Következő nap az *iskolában* azt mondta nekem.

– Szövetséget szeretnék kötni veled! – pironkodott.

– Kössünk szövetséget – mondtam, de nem tudtam, hogy mire gondolt akkor.

Tíz évvel később összeházasodtunk, és persze volt megszokni időm... de én így szeretem, ahogy van.

Készítette:

Kender Kevin